

บทที่ ๖

"โอ้โห! นายคนนี้น่ากลัวจริงๆ เลยนะเนี่ย!"

อแมนด้า เด็กนักเรียนหญิงวัยสิบหกปี หน้าตาแสนธรรมดา ใส่แว่นตานิโตรเจนใบหน้าเรียวไว้กว่าครึ่ง สายตาเธอจับจ้องบอร์ดพนักงานของบริษัทเอ็มลี้กรุปอย่างไม่ละสายตา ปากเล็กได้รูปถึงกับอ้าค้างอย่างตกตะลึง

ในตึกใหญ่โตโอ่อ่าหลังนี้ ทุกคนล้วนยุ่งอยู่กับงาน ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าทำไมเด็กสาวท่าทางเหมือนนักศึกษาฝึกงานอย่างเธอจึงสามารถเดินเซ็ดหน้าเข้ามาในบริษัทเอ็มลี้กรุปแห่งนี้ได้ และเธอก็เดินมุ่งหน้าไปที่ห้องทำงานของผู้เป็นพ่ออย่างเงียบๆ ด้วยท่าที่อ่อนน้อม ที่นั่นก็คือห้องประธานกรรมการบริหารบริษัทเอ็มลี้กรุป...ห้องทำงานของแมทธิว หลี

6 เจ้าสาวซ่อนเงา

หากไม่ใช่ตัวเลขสถิติบนบอร์ดประชาสัมพันธ์ที่น่าตกใจนั้นถึงความสนใจของเธอเอาไว้ เธอก็คงไม่ลืมหัดอุทานออกมาด้วยความตื่นตะลึง

ร้ายกาจจริงๆ! ครึ่งปีมานี้บริษัทเอ็มลิกซ์มียอดขายกำไรเพิ่มขึ้นถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ กราฟเกือบจะพุ่งทะลุกระดากไปแล้ว ผลสำเร็จนี้ล้วนมีชื่อของคนคนหนึ่งกำกับอยู่ด้วยเสมอ...

แบรนดอน จี หัวหน้าทีมทีมเอ ฝ่ายขาย

แม้ว่าอแมนด้าจะเป็นเพียงแคเด็กมัธยมปลายตัวเล็กๆ แต่เธอดันมีพ่อที่พูดอะไรเป็นตำราคมกิริยารูทริกได้ทั้งวัน และแม่ผู้จากโลกไปแล้วของเธอก็คอยช่วยงานอยู่ไม่ขาดในสมัยที่มีชีวิตอยู่ ทำให้เธอพอจะรู้ว่าฝ่ายขายของเอ็มลิกซ์แบ่งออกเป็นหลายทีมด้วยกัน และทีมเอก็เป็นทีมที่มีงานหนักที่สุด ต้องรับผิดชอบงานหนักๆ ใหญ่ๆ และสำคัญที่สุดด้วย

ผู้ชายที่ชื่อแบรนดอนคนนี้มีตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้าทีมก็ไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว แต่นี่เขายังสามารถทำลายสถิติเดิมได้ทุกเดือนอีก มีน่าละเธอถึงรู้สึกว่ามันใช้เวลาพ่อของเธออ่านรายงานถึงมักทำท่าทางเหมือนกับกำลังนับแบงก์ ยิ้มจนปากจะฉีกถึงใบหูเลยทีเดียว

เด็กสาวดูสถิติที่น่าตื่นตะลึงบนบอร์ดให้แน่ใจอีกครั้ง

เฟิงกวง 7

ก่อนจะสะกดกลืนอาการทิ้งของเธอเอาไว้แล้วมุ่งไปยังจุดหมาย เพียงแต่ว่าขณะที่กำลังจะ ‘เผชิญผ่าน’ ฝ่ายชายนั้น ก็อดไม่ได้ที่จะแอบชำเลืองมองเข้าไปด้านในเล็กน้อย

"แบรndon! นายรู้ไหมที่กำลังคุยกับใคร"

เสียงที่เล็ดลอดออกมาจากห้องทำงานของผู้จัดการฝ่ายชายทำให้เธอชะงักฝีเท้าลงก่อนจะมองซ้ายที่ขวาที่พอเห็นว่าทุกคนกำลังยุ่งหัวปักหัวปำอยู่นั่นเอง เธอก็รีบย่อร่างบอบบางย่องไปหลบข้างกระจกห้องทำงานของผู้จัดการอย่างเงิบเงียบ

เธออยากจะเห็นหน้าผู้ชายที่กำลังถูกตวาดไล่เสียงลั่นคนนั้นเสียเหลือเกินว่าใช่ดาวเด่นของฝ่ายชายบนบอร์ดคนนั้นหรือเปล่า

"ผู้จัดการไซ้ ที่ผมพูดเป็นความจริงครับ" ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่หันหลังให้กระจกตอบด้วยน้ำเสียงเนิบนาบได้จังหวะ

เคิร์ต ไซ้ ผู้ชายที่ถูกเรียกว่าผู้จัดการไซ้คนนั้นนั่งหันหน้ามาทางอแมนด้า เขาตอบโต้ะอย่างแรง โกรธจนหน้าตาแดงก่ำ

"นายเป็นแค่หัวหน้าทีมเล็กๆ กล้าดียังไงมาออกความเห็นกับรายชื่อที่ฉันยื่นไป"

"เพราะว่ามันไม่ตรงกับความจริงนะสิครับ" แบรndon

8 เจ้าสาวซ่อนเงา

หยิบรายชื่ออีกชุดออกมา "ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ที่บริษัท คริสตัลสตาร์สั่งซื้อเป็นผลงานของทีมเอเวรา คนในรายชื่อ ชุดนี้ต่างหากที่สมควรได้รับโบนัสรางวัล"

"ไม่ว่ายังไง ฉันก็ยื่นรายชื่อไปแล้ว และชื่อนายก็อยู่ในอันดับต้นๆ นายจะเอาอย่างไรอีก" เคิร์ดไบหน้าแดงก้ำอย่างทั้งโกรธทั้งอับอายที่หาทางลงไม่ได้

"ที่ผมต้องการคือความยุติธรรม รายชื่อที่คุณส่งไปส่วนใหญ่ไม่ใช่คนที่ร่วมทำงานชิ้นนี้ ผมเป็นหัวหน้าทีมแล้วจะอธิบายกับคนอื่นๆ ได้ยังไงล่ะครับ ผมไม่สนว่าตัวผมจะอยู่ในอันดับเท่าไร แต่หากคุณอยากจะสนับสนุนคนของคุณ ก็ไม่ควรทำกับคนของผมแบบนี้"

ถ้าทำเฉยก็เท่ากับว่ารักษาแต่ประโยชน์ของตัวเอง แต่ไม่เหลียวแลลูกน้องนะสิ

แม้ว่าแบรนต์อนจะไม่ได้มีตำแหน่งใหญ่โต แต่ทำทางองอาจแฝงพลังอำนาจของเขาไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้บังคับบัญชาแม้แต่หน่อย

เพียงแค่นั่งยิบหนทสนทนาสั้นๆ นี้ เด็กสาวก็เข้าใจแล้วว่าในห้องทำงานกำลังเกิดเรื่องอะไรขึ้น คงเป็นเรื่องแย่งผลงานกันนั่นล่ะ เธอเห็นมาตั้งแต่เล็กจนโตแล้ว เธอเชื่อว่าพ่อของเธอก็คงจะยังไม่เลอะเลือนนัก ท่านคงสามารถจัดการปัญหานี้ได้ในสักวัน

เฟิงกวง 9

ดังนั้นเธอจึงไม่สนใจเสียงตกเตียงที่เกิดขึ้นในห้อง
ของผู้จัดการสักนิด ที่เธอสนใจนั้นมีเพียงผู้ชายที่หันหลัง
ให้เธอมาตลอดต่างหาก ทำไมตอนที่เขาตอบคำถามหัวหน้า
จึงไม่เอียงหน้ามาทางชายสักสี่สิบห้าองศา呢 หรือไม่ก็
คว้าโต๊ะส่งเสียงโวยวายว่า ‘ผมไม่ทำแล้ว’ แล้วพรวดพราด
ออกมาแบบในละครไปเลย

แบบนี้เธอจะได้เห็นหน้าตาเขาเสียที!

ขณะที่เธอกำลังประเมินแผ่นหลังเขาอย่างอยากรู้อยากเห็นนั่นเอง อยู่ๆ ผู้จัดการไซ้ทางด้านในก็ลุกขึ้น
พูดโต้กลับ ทำเอาเธอต้องรีบย่อตัวลงละสายตาออกจาก
กระจกเสียก่อน

"...แบรรณตอน อย่าคิดว่านายมีผลงานดีแล้วจะมา
ทำไม่เห็นหัวกันอย่างนี้ได้นะ"

"ผมก็แค่พูดไปตามข้อเท็จจริงครับ ไม่ว่ายังไงวันนี้
คุณก็ต้องให้คำตอบกับทีมเอของเรา"

หล่อๆ! มีเสน่ห์ดีจัง! อแมนด้าแอบยึดคอมมองเข้าไป
ในห้อง กลับพบว่าชายหนุ่มคนนั้นหันหน้ามาแค่แวบเดียว
ก็หันหลังให้เธออีกแล้ว

"คนซึ้งก ขอดูหน้าหน่อยไม่ได้หรือไง..." ปากเล็ก
ชุ่มจ้ำเหมือนผลเซอริบั้นพีมพ่า ใจคิดแต่จะแอบมองดูหน้า
ชายหนุ่มคนนั้นให้ได้ จึงย้ายตำแหน่งเปลี่ยนมุมมองเสียเลย

10 เจ้าสาวซ่อนเงา

เธอค่อยๆ ขยับไปที่ประตู แล้วผลักเปิดเบาๆ อย่างระมัดระวัง แต่ก็ยังไม่เห็นอยู่ดี จนต้องผลักออกอีกนิด...

"ไม่ว่ายังไง ผมหวังว่าผู้จัดการจะส่งรายชื่อฉบับที่ถูกต้องไปใหม่ นะครับ!" ทันทีที่พูดทิ้งท้ายจบ แบรินดอนก็เปิดประตูห้องผู้จัดการออก คิดไม่ถึงว่าจะมีร่างบางๆ ล้มเข้าไปใส่ ชนเขาล้มลงกับพื้นอย่างแรง

"ไอ้ย!" ศีรษะของเด็กสาวชนเข้ากับแผ่นอกแข็งๆ ของเขา ทำให้เธอรู้สึกมึนหัว จนไม่ทันสังเกตเห็นตัวเองทับแปะไปบนหน้าขาของคนอื่นเสียแล้ว แถมมือข้างหนึ่งก็ยื่นหน้าออกอีกฝ่ายเอาไว้อย่างแรง "เจ็บจัง..."

"แบรินดอน! นายอย่าคิดว่า...เฮ้! เธอเป็นใคร" ผู้จัดการไช่ยังดำไม่เสร็จก็ต้องอึ้งกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดนี้เช่นกัน

มีเพียงผู้เสียหายเท่านั้นที่ยังรักษาท่าที่ปกติไว้ได้ เขามองใบหน้าเรียวเล็กของเด็กสาวที่นั่งทับเขาอยู่ ท่าทางเธอดูเจ็บปวด แวนตาถูกชนจนเอียงกระเท่เร่ เขาจึงค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง พร้อมกับจับแวนตาเธอให้เข้าที่

"เธอไม่เป็นไรใช่ไหม"

พอได้ยินเสียงทุ้มนุ่ม อแมนด้าที่กำลังเห็นดาวระยิบระยับก็เรียกสติคืนกลับมาได้ เธอฉวยโอกาสดึงชายหนุ่มตรงหน้าเข้ามาใกล้ๆ พलगเพ่งมอง...

เฟิงกวง 11

ใบหน้าหล่อที่สุดๆ!

คิ้วเข้มหนา ดวงตาดำขลับส่องประกายฉลาด
หลักแหลม จมูกโด่งเป็นสัน ปลายจมูกงุ้มเล็กน้อยเหมือน
พญาเหยี่ยว ริมฝีปากบางได้รูปเฝ้มแน่น ถึงเขาไม่ถึงชั้น
หล่อเลิศ แต่ก็ดูดีมีสไตล์

เด็กสาวถูกเขาจ้องมองเขม็ง หัวใจก็เริ่มเต้นรัว
แก้มสองข้างแดงเรื่อขึ้นทีละน้อยๆ...

"ไม่เป็นอะไรแล้วก็ลุกขึ้นเถอะ ขาฉันขาไปหมดแล้ว"
ชายหนุ่มเล็กคิ้วพลงเตือนสติเธอให้รู้ว่าเธอกำลังนั่ง
ทับขาเขาอยู่

อแมนด้าสะดุ้งเฮือกรีบลุกขึ้นทันที แบรินดอนจึง
ค่อยลุกตามเธอขึ้นมาด้วย และแล้วเด็กสาวก็รีบค้อมตัว
ขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาก็พบ
ใบหน้าบึ้งตึงของผู้จัดการใช้

"เธอเป็นใคร แอบเข้ามาได้อย่างไร"

"หนู...หนู..." จะพูดอะไรได้ล่ะ เธอเล่นถลาเข้ามา
จับบกล้มไม่เป็นท่าแบบนี้ จะให้บอกว่าตัวเองเป็นลูกสาว
ท่านประธานก็คงจะขายหน้าไปถึงพ่อของเธอแน่

แววตาไร้ที่พึ่งมองไปยังชายหนุ่มร่างสูงข้างๆ เห็น
เพียงตากู๋เรียวของเขาจ้องมองเธออย่างรอคอยคำตอบเช่นกัน

"หนูเป็น...นักศึกษาศึกษาน่ะ" เธอได้แต่ตามน้ำไปก่อน

12 เจ้าสาวช้อนเงา

"นักศึกษาฝึกงาน? แล้วเธอมาทำอะไรล่ะ ล่อๆ ข้างนอกนั่น" เคิร์ดรูทถามต่อ

"คือว่าหนู...เอาน้ำชามาเสิร์ฟค่ะ" เธอเดินแว่นตาขึ้น ทำทางรื้อนตัว

"น้ำชา?" เคิร์ดมองสำรวจเธอด้วยแววตาระวางสงสัย "จ้ะน้ำชาเธอล่ะ!"

"น้ำชา?" ใช่แล้ว น้ำชาล่ะ? "อ้อ! ขอโทษค่ะ! หนู ลืมไป! หนูจะรีบไปยกมาค่ะ!"

เด็กสาวพูดจบก็จ้องมองแบรנדอนที่นิ่งเงียบไม่พูดอะไรสักคำเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะรีบเฟ่นหนี ทั้งเคิร์ดที่กำลังตกตะลึงและแบรנדอนที่เหมือนกับกำลังคิดอะไรอยู่เอาไว้ตรงนั้น

"โอ๊ยพระเจ้าช่วย! อันตรายจริงๆ" อแมนด้าเดินตรงมาที่ห้องเตรียมอาหารของฝ่ายชาย ได้แต่ตบหน้าอกตัวเองเบาๆ พลังพียงนั่งหอบหายใจไม่หยุด คิดถึงแผ่นอกอุ่นเมื่อตะกี้แล้ว จิตใจที่กว่าจะสงบลงได้ก็เริ่มต้นแรงอีกครั้ง

"ทำไมแค่เห็นเขา สมองเราก็ว่างเปล่าไปหมดเลยนะ" เธอกุมแก้มสองข้างเอาไว้ พลังนั้นก็เสียใจที่ทำอะไรน่าอายอย่างนั้นต่อหน้าเขา

เฟิงกวง 13

ปกติเวลาพระเอกนางเอกในนิยายเจอกันครั้งแรก ถ้าไม่ใช่หนุ่มมาดเท่บุกเข้าไปช่วยหญิงสาวราวกับเป็นวีรบุรุษ อย่างน้อยก็ต้องหันมาเจอสาวสวยชวนฝันสิ ทำไมเรื่องของเธอกับเขาถึงต้องเป็น 'เลื้อร้าย'...ไม่สิ 'ลูกแกะตัวร้ายขี้เลื้อ' ตั้งแต่ตอนเริ่มเรื่องด้วยนะ

ถ้ารู้่านักเขียนคนไหนจินตนาการแบบนี้ล่ะก็ เธอจะต้องเอาหล่อนตายแน่ๆ

แต่ดูเขาทำทางเก่งกาจ มีความสามารถมากกว่าที่เธอจินตนาการเอาไว้ซะอีก เธอรู้สึกว่ถ้าให้ผู้ชายแบบนี้เป็นแค่วิวหน้าทีมเล็กๆ ก็เหมือนให้มังกรมาขดตัวอยู่ในสระเล็กๆ ช่างไม่รู้ค่ากันเลยจริงๆ

เธอโตมาจนปานนี้ มีคนที่นับถือเป็นไอดอลอยู่ไม่กี่คน เรื่องความรักยิ่งถือเป็นศูนย์ แต่แบรנדอนกลับเป็นผู้ชายคนแรกในชีวิตที่ทำให้เธอรู้สึกดีด้วย เธออยากจะรู้จักเขาให้มากกว่านี้จังเลย

ดวงตาหลังกรอบแว่นกลอกไปมาอย่างใช้ความคิด อยู่ครู่หนึ่ง และแล้วก็บังเอิญเห็นพนักงานหญิงเดินมาพอดี เธอจึงยื่นมือเรียวลีเก้อออกไป

"พีเคะ! รบกวนสักครู่ได้ไหมคะ" มีน้อยๆ โบกไปมา

"ฉันท?" พนักงานหญิงชี้ตัวเอง พลังก้าวเข้ามาในห้องเตรียมอาหารอย่างไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

14 เจ้าสาวช้อนเงา

เมื่อเหยื่อติดกับ อแมนด้าก็เริ่มส่งรอยยิ้มประจบประแจง ชมเสื้อผ้าทรงผมของอีกฝ่าย ก่อนจะกะพริบตาไว้เดียงสาถามขึ้นว่า "พื่ออยู่ฝ่ายชายใช่ไหมคะ"

"ใช่จ๊ะ ตอนนี้อยู่ที่ห้องเตรียมอาหารของฝ่ายเราอยู่ไม่ใช่หรือไงจ๊ะ" พูดคุยกันไม่กี่ประโยค พนักงานสาวก็รู้สึกสนิทใจในหน้าตาท่าทางที่แสนจะธรรมดาของเด็กสาว

"ว้าว! พนักงานฝ่ายชายนี่เก่งกันทุกคนเลยนะคะ! พื่ออยู่ที่มโหนหรือคะ"

"ทีมเอจ๊ะ" พอพูดถึงทีมของตนเอง พนักงานหญิงก็รู้สึกภาคภูมิใจ

ทีมเอ! แววดาอแมนด้าทอประกายทันที แบบนี้ก็เข้าประเด็นได้แล้ว

"ทีมเอสดูดยอดมากเลยคะ! ตะก็หนูเพิ่งเห็นบนบอร์ดว่าผลงานทีมเอติดอันดับหนึ่ง คนแจ่มๆ อย่างพี่ คนที่จะมาเป็นหัวหน้าได้ก็คงไม่ธรรมดาแน่ๆ เลย"

"แหม น้องก็พูดเกินไป คุณแบรินดอน หัวหน้าทีมเอของพี่ต่างหากถึงจะเรียกได้ว่าแจ่มจริง"

"จริงหรือคะ"

"จริงแท้แน่นอนจ๊ะ" พนักงานหญิงที่ไม่รู้ตัวสักนิดว่ากำลังติดกับยังแสดงท่าทางชื่นชมต่อไปว่า "ตอนหัวหน้าแบรินดอนเพิ่งมาทำงานใหม่ๆ พวกเราก็กังไม่ยอมลงให้

เฟิงกวง 15

เท่าไร แต่สุดท้ายผลงานในเดือนแรกของหัวหน้าทำให้ทุกคน
พูดไม่ออก แกรมเขายังชอบทำผลงานชิ้นใหญ่ที่เมื่อก่อน
พวกเราไม่กล้าแม้แต่จะคิด ไม่ว่างานไหน เขาก็จะเอาใจใส่
มากกว่าคนอื่นๆ ในทีมมาก โบนัสที่ได้ก็ยิ่งแบ่งให้พวกเรา
ทุกคน..."

อแมนด้าฟังแล้วก็ได้แต่พยักหน้าหงึกๆ ไม่เสียที่ที่
เขาเป็นผู้ชายที่เธอชื่นชม

"หัวหน้าแบรנדอนมีความสามารถขนาดนี้ น่าจะอายุ
ไม่น้อยแล้วมั้งคะ" เธอแก้มือทำเป็นไม่เคยเห็นเขามาก่อน

"ปีนี้ก็สี่สิบสี่แล้ว ถือว่าเป็นคนหนุ่มไฟแรงเลยละ"
พนักงานหญิงยิ่งพูดยิ่งหยุดไม่อยู่

"หนุ่มขนาดนี้เลยหรือคะ หนูเดาว่าเขาต้องเกิดราศี
สิงห์แน่เลย" พูดถึงอายุแล้ว ถามเรื่องราศีเกิดด้วยละกัน
"ชาวราศีสิงห์มักมีท่าทางเป็นผู้นำ"

"ไม่ใช่หรอกจ้ะ เขาเกิดราศีพิจิกต่างหาก" พนักงาน
หญิงส่ายหน้าพลงหน้าหรีตาลง "เป็นราศีที่รักศักดิ์ศรีเหมือนกับ
กับราศีสิงห์"

"อย่างนั้นก็เกิดเดือนพฤศจิกายนสิคะ" อแมนด้า
ลดเสียงลงขณะเปลี่ยนไปสืบเรื่องวันเกิด

"วันที่ยี่สิบพฤศจิกายนจ้ะ" เพราะเป็นผู้ชายที่เธอ
นับถือชื่นชม จึงรู้เรื่องวันเดือนปีเกิดอย่างดี

16 เจ้าสาวซ่อนเงา

"แต่เขาว่าราศีพิภจิมี่เสหนท์กับเพตตรงข้ามมากนะคะ!
พี่เขามี่ข่าวลือกับพี่ๆ ในบริษัทบ้างหรือเปล่านั้น"
กว่าจะเจอผู้ชายที่ถูกใจไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ยากให้เป็น
พวกเจ้าชู้ประตูดิน

"ไม่มีเลยจ๊ะ หัวหน้าแบรนดอนทำงานขยันขันแข็ง
ไม่มีทางมีเรื่องชู้สาวพรรคินั้นแน่" ว่ากันตามตรงแล้ว เธอ
ก็แอบเสียดายอยู่เหมือนกันที่เจ้านายไม่มีที่ท่าสนใจใครเลย

"เอ๋? เขาไม่มีแฟนหรือคะ"

"ดูเหมือนไม่มีนะ" พนักงานหญิงก็ไม่ค่อยจะแน่ใจนัก
"คนที่เคยคบกัน?"

พนักงานหญิงส่ายหน้า

"สไลด์ที่ชอบ?"

พนักงานหญิงส่ายหน้าแรงขึ้นไปอีก

ใบหน้าแสรังแยมยิ้มของอแมนด้าเกือบจะหุบอย่าง
คุมไม่อยู่ ทำไมถามอะไรก็ไม่รู้

"งั้นเขา..."

"ฉันไม่มีแฟน คนที่เคยคบเป็นเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน
สไลด์ที่ชอบ..." จู่ๆ ตรงประตูห้องเตรียมอาหารก็มีเงาร่าง
ส่งผ้าผ่ายของแบรนดอนปรากฏขึ้น "แต่ไม่ใช่เด็กผู้หญิง
ที่ปากยังไม่ลิ้นกลืนน้ำนมก็พอแล้ว"

เขายืนกอดอกฟิงกรอบประตูด้วยใบหน้าเรียบเฉย

เฟิงกวง 17

ทำเอาสาวๆ สองคนในห้องได้แต่ยืนเก้ๆ กังๆ ทำอะไรไม่ถูก

"หัวหน้าคะ คือว่า..." พนักงานหญิงลนลานอยากจะอธิบาย แต่ทว่าไม่รู้ว่าจะอธิบายอะไร

"งานคุณเสร็จแล้วหรือยัง" เขาถามเสียงเรียบ

"ยังค่ะ งั้นดิฉันขอตัวนะคะ" หัวหน้าเปิดทางรอดให้ขนาดนี้แล้ว พนักงานสาวย่อมต้องรีบสาวเท้าก้าวออกไปจากห้องเตรียมอาหารอย่างรวดเร็วที่สุด

อแมนด้าที่ถูกจับได้คาหนังคาเขายืนยิ้มฝืด ไปได้แต่จ้องดวงตาคมเข้มของเขายู้อย่างนั้น

สองคนในห้องเตรียมอาหาร คนหนึ่งมีพิรุณท่าทางลอกแลก อีกคนยืนขวางอยู่ที่ประตูท่าทางสงบเยือกเย็น สองคนประสานสายตากันอยู่พักหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างเงิบงัน

อแมนด้าส่งเสียงหัวเราะแหะๆ ขึ้นก่อน แล้วจึงใช้ข้ออ้างเดียวกับพนักงานสาวคนเมื่อครู่เอาตัวรอดบ้าง "งั้นดิฉันก็ไปทำ..."

"เดี๋ยว" แบรินดอนร้องเธอเอาไว้ "เธอเป็นนักศึกษาฝึกงานจริงหรือ"

"จริงค่ะ" เธออาศัยช่วงปิดเทอมมาช่วยพ่อทำงานจริงๆ

"เท่าที่ฉันจำได้ ฝ่ายขายไม่มีนักศึกษาฝึกงาน" เขา

18 เจ้าสาวช่อนเงา

สงสัยเด็กสาวคนนี่ตั้งแต่แวบแรกที่เห็นแล้ว

อแมนด้ามู่ปาก ผู้ชายคนนี่หลอกยากจังแฮะ

เธอค่อยๆ โขว์บัตรพนักงานชั่วคราวออกมา มันเป็นบัตรแถบแม่เหล็กที่พ่อสั่งทำให้เธอไว้ใช้เข้าออกห้องทำงาน ดังนั้นจึงไม่มีรูปถ่าย แม้แต่ช่องชื่อนามสกุลก็ว่างเปล่า

พอรับบัตรมาดู แบรินดอนก็เชื่อเธอ ส่งบัตรคืนกลับไป

"ฉันไปได้แล้วใช่ไหมคะ" เธอถาม

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง" คราวนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาโดยตรง "เธอซักใช้เรื่องของฉันไปทำไม"

เขาได้ยื่นบทสนทนาระหว่างผู้หญิงทั้งสองคนตั้งแต่ต้นแล้ว เด็กสาวคนนี่หลอกล้อลูกน้องเขาด้วยท่าทางไร้เดียงสาไร้พิษภัย ลูกน้องเขาก็พูดให้ฟังทุกอย่างอย่างไม่รู้ตัว

"เอ่อ..." เธอร้อนตัวก้มหน้าก้มตา "ก็แค่อยากรู้น่ะคะ"

"อยากรู้?"

"ยังมีความสนใจส่วนตัวนิดหน่อยด้วย..."

"ความสนใจส่วนตัว?"

ถูกรุกถามเรื่องน่าอายอย่างนี้ อแมนด้าได้แต่ทำปากยิ้มนึบไปมา "จะถามอะไรนักหนาเนี่ย คุณไม่เคยได้ยินหรือไง จิตใจหญิงสาวคือบทกวีนะ"

"จิตใจหญิงสาวคือบทกวี?" ทำไมพูดไปนั้นได้นะ เขา

ยั้งฟังก็ยิ่งสับสน

"ก็ใช่นะสิ ถ้าคุณถามต่อฉันคงอาย อย่าถามอีกเลยนะ" หันหน้าหนีไม่มองเขาชะเลยตีกว่า

แบรนดอนขมวดคิ้วมุ่น "เธอคงไม่ได้...กับฉัน?"

"คุณอย่าคิดไปไกลนะ" ความในใจเกือบถูกเปิดเผย เธอจึงต้องรีบโบกไม้โบกมือ "ฉันแค่เห็นชื่อคุณบนบอร์ดก็เลยรู้สึกที่ว่าทำไมถึงมีคนที่มีผลงานที่น่ากลัวได้ขนาดนั้น ฉันก็เลยอยากจะรู้จักให้มากขึ้น แม้ว่าฉันจะรู้สึกว่าคุณมีสไตล์ มีเสน่ห์ อยากจะรู้จักกับคุณ แต่ฉันไม่ได้คิดอะไรกับคุณนะ คุณอย่าคิดเหลวไหลนะ..."

"ฉันไม่ได้คิดเหลวไหล" เขารู้สึกอยากจะทำเราะขึ้นมาทันใด "เพราะว่าเธอพูดมันออกมาหมดแล้ว"

"ฉันพูดอะไร" เธอนิ่งอึ้ง จิตใจสับสนวุ่นวาย

"เธอชอบฉัน" เขาพูดแทงใจดำเด็กสาวอย่างไม่เกรงใจ เหมือนกับการเร่งสร้างผลงานที่เฉียบขาดว่องไวนั่นเอง

ถูกจับได้ไล่ทันแบบนี้ ใบหน้าเรียวรูปไข่ของแแมนด้าก็แดงช้ำแล้วซีดไป สุดท้ายเธอก็กัดริมฝีปากตัวเอง พูดด้วยท่าทางไม่ยอมรับว่า "ขอบคุณ...แล้วเป็นไง! ก็แค่ชอบนิดหน่อยเท่านั้น ฉันจะบอกอะไรให้ฟังนะ ฉันชื่นชมคุณถือเป็นวาสนาของคุณ ฉันไม่ใช่คนที่จะถูกใจใครง่าย ๆ นะ"

ถ้าเป็นผู้หญิงทั่วไปคงจะปฏิเสธเพราะไม่อยากขายหน้า

20 เจ้าสาวซ่อนเงา

แต่เธอกลับยอมรับอย่างกล้าหาญ แปรนตอนมองดูท่าทาง
เขินอายสุดๆ แต่กลับตั้งต้นไม่ยอมก้มหัวให้ของเธอ เขา
ก็เริ่มรู้สึกสนใจเธอขึ้นมา

"เธอชอบฉันตรงไหน"

เด็กสาวชำเลืองมองเขาคำว่าๆ แวบหนึ่ง เธอยังคง
ตอบตรงๆ ไปด้วย "ฉันว่าคุณที่สุดๆ เลย กล้าเถียงกับผู้จัดการ
ด้วย คุณไม่เห็นหรือว่าเขาโกรธจนวิกเทบจะหลุด เขาเป็น
หัวหน้าคุณนะ คุณไม่กลัวเขาจะโกรธแล้วหาทางแก้แค้น
จนคุณชื่อเสียงเหม็นไหม้เหรอ"

"ฉันไม่สน" เขายิ้มเยาะ หากฝ่ายชายขาดเขาไปคน
ผลงานก็คงตกลงไปหลายพันเท่า แล้วตัวเห็บที่ตีแต่ดูดีเลียด
คนอื่นอย่างเคิร์ตก็อาจจะโดนตั้งเหมือนกัน คงรักษา
ตำแหน่งของตัวเองไว้ไม่ได้ง่าย ๆ

"คุณวางใจเถอะ ฉันรับประกันได้ว่าคนอย่างผู้จัดการ
นั้นแฝงตัวอยู่ในบริษัทได้ไม่นานหรอก" เห็นเขาแสดงท่าทาง
กล้าหาญเช่นนั้นแล้ว เธอก็อดไม่ได้ที่จะให้กำลังใจเขา

"เธอรับประกันได้ไง" เขายังคุยกับเธอก็ยังรู้สึกว่าเขา
น่าสนใจ

"เพราะว่าฉันจะไป..." ฟ้องพ่อโง่งง! เธอเกือบจะ
หลุดปากเปิดเผยฐานะตัวเองออกไป ดีที่ยังไว้ทัน "เพราะ
ว่าคนเห็นแก่ตัวหน้าไหว้หลังหลอก ชอบแย่งผลงานคนอื่น

เฟิ่งกวง 21

แบบนี้จะต้องถูกฟ้าดินลงโทษแน่นอน"

ทว่า เขากลับจับสิ่งที่เธอเปลือยพุดออกมาในตอนแรก ได้อย่างไม่พลาด เขาจ้องมองเธอเงิบๆ ใจรู้สึกกังวลว่า เธอจะทำเรื่องโง่ๆ ลงไป จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง "เธอทำงานที่ฝ่ายไหน"

"ชั้นบนสุด" เธอชี้ขึ้นไปบนเพดาน... ห้องทำงานของพ่อ

ถ้าไม่ใช่ห้องทำงานท่านประธานก็เป็นห้องผู้จัดการใหญ่สินะ "แล้วมาที่นี่ได้อย่างไร"

"จริงๆ คือ" เธอรีบลดเสียงลงทันใด พร้อมกับทำท่าลับๆ ล่อๆ "ฉันเป็นสายลับที่เบื้องบนส่งลงมา อย่างที่เขาว่าเจ้าผู้ปกครองยอมสอดส่องขุนนางไร้คุณธรรม รอให้ฉันรายงานเรื่องนี้ให้เบื้องบนรู้ก่อนเถอะ ผู้จัดการไซ้คงได้เห็นดีแน่ คุณเข้าใจไซ้ไหม"

"ต้องการกระเบื้องอาญาสิทธิ์ไหม" เขาไม่อยากจะเชื่อยอดไม้ได้ที่จะสายหน้า "ทำหน้าที่นักศึกษาฝึกงานของเธอให้ดีก็พอ อย่าไปยุ่งกับผู้จัดการไซ้ ไซ้ไหม"

อแมนด้าไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ เพียงแต่ส่งยิ้มสดใส่ให้เขา เธอรู้แล้วว่าทำอะไรต่อไปดี บรรยากาศแห่งความสดใสอ่อนหวานทำให้เขาตกอยู่ในภวังค์ มองใบหน้ารูปไซ้ได้กรอบแฉ่นตาอย่างเงิบๆ

22 เจ้าสาวช่อนเงา

หญิงสาวผอมแห้งคนนี้มองนานๆ ก็ดูน่ารักดีนะ
"นี่! คุณเอาแต่มองฉันทำไม" ถูกสายตาสาวผู้ชายจับจ้อง
แบบนี้ สาวน้อยก็ออกอาการขวยเขินแบบปิดไม่อยู่

"เธอคงไม่ได้แอบชอบฉันหรอกนะ" แบรินดอน
กลั่นยิ้มเมื่อเห็นเธอหน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก "ฉันบอกแล้ว
ว่าฉันไม่สนใจเด็กปากไม่ลิ้นกลิ้งน้านม"

"ใครปากไม่ลิ้นกลิ้งน้านม" โดนเขายั่วโมโหเธออีกครั้ง
อแมนด้าแทบเต้นเลยทีเดียวนะ

"ก็เห็นๆ อยู่" แบรินดอนอดไม่ได้ที่จะยกมุมปาก
ต่อปากต่อคำกับเธอทำให้ไฟโทะสะไนใจที่เกิดจากเคิร์ดนั้น
มอดลงไปไม่น้อย ดูท่าแล้วผู้หญิงคนนี้มีเสน่ห์ตรงที่อยู่ด้วย
แล้วมีความสุข

"คุณเองนั่นแหละตัวโตเกินไป ระวังฟ้าจะถล่มลง
มาทับคุณเป็นคนแรก" เธอยึดอกขึ้นอย่างไม่ยอมแพ้ แต่
พอคิดถึงความเป็นจริงเรื่องหน้าอกไขดาวของตัวเองแล้ว
ก็รีบหัดตัวลง

"..."

"ฉันอายุแค่สิบ...แปด ยังมีเวลาให้โตได้อีก คุณรู้
ได้ไงว่าโตขึ้นมาแล้วรูปร่างฉันจะไม่อวบอ้อม" เกือบพูดผิด
อีกแล้ว เธอเพิ่มอายุให้ตัวเองอีกสองปีซะงั้น เขาจะได้
ไม่ต้องคิดว่าบริษัทจ้างคนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะมาทำงาน

เฟิงกวง 23

เห็นเธอทำท่าโมโหเสียดายใหญ่ เขาก็ยิ่งอยากยั่วเธอ
เล่นต่อ "อายุสิบแปด น่ากลัวว่าสายเกินไปแล้วนะ"

"ใครว่าล่ะ! ผู้ชายที่ตามจีบฉันน่าจะเข้าแถวตั้งแต่ว่า
ชายแดนภาคเหนือไปจนสุดชายแดนใต้เลยนะ ถึงตอนนั้น
คุณจะต้องเสียใจว่าทำไมไม่รีบจีบฉันไว้ก่อน" เพื่อจะรักษา
ศักดิ์ศรีนี้เอาไว้ เธอสาบานว่าจะกินอาหารสูตรเพิ่มอ้วนอย่าง
แกงจืดมะละกอต้มกระดูกหมูให้อ้วนกันไปข้าง ให้ไฟหน้า
ของเธอส่องจนเขาตาลายไปเลย!

แววตาแบรณดอนส่องประกายขบขัน "ดีมาก ถ้าเธอ
มั่นใจอย่างนั้น อีกหกปี พอฉันอายุสามสิบแล้วก็จะมี
ครอบครัว เธอ... ถึงตอนนั้นก็อายุยี่สิบสี่ โต้เป็นสาวเต็มตัว
แล้วค่อยมาสมัครกับฉันละกัน"

"งั้นถ้าฉันอายุยี่สิบสี่แล้ว แต่เป็นสาวที่ไม่ค่อยเต็มตัว
ล่ะ" ยังไงก็คงต้องหาทางลงเพื่อไว้บ้าง ดูเหมือนเธอจะถูก
รอยยิ้มของเขาซัดใส่จนซาไปหมดแล้ว "มีโคเวตาพิเศษไหม"

"เห็นแก่ที่เธอดูจริงจังดี งั้นฉันจะเหลือที่พิเศษไว้
รอเธอละกัน" เขายั่วเย้าต่อ

"คุณพูดเองนะ! ถ้าคุณลืม พระเจ้าจะต้องลงโทษให้
คุณกลายเป็นตัวประหลาดน่าเกลียดน่ากลัวแน่!"

"ฮ่าๆๆ..." ในที่สุดแบรณดอนก็อดหัวเราะเสียงดังลั่น
ออกมาไม่ได้ เขาพบว่าตั้งแต่ได้เข้ามาทำงานในบริษัท วันนั้น

24 เจ้าสาวซ่อนเงา

นับว่าเป็นวันที่เขาสนุกและผ่อนคลายมากที่สุด

ส่วนเรื่องที่กำลังหยอกล้อไร้สาระกับเด็กสาวตัวเล็ก ๆ นี้ แน่หนอนว่าเขายอมไม่ถือเป็นเรื่องจริงจัง ทว่าเขาคิดไม่ถึงว่าใจของหญิงสาวแรกแยมนั้นได้มอบให้แก่เขาอย่างเจียบๆ แล้ว

หลังจากวันนั้น แบรินดอนก็มักจะ 'บังเอิญ' ได้พบกับบอแมนด้าอยู่บ่อยครั้ง

เขาไม่เข้าใจว่าทำไมเธอจึงมักหาทางอุ้งนมาที่ฝ่ายชายนี้ได้ในเวลาทำงาน และก็มักหาทางสืบเรื่องเล็กน้อยๆ ในบริษัทได้หลายเรื่อง สองคนใกล้ชิดกันนานวัน จากทักทายสองสามประโยคก็ค่อยๆ กลายเป็นเพื่อนกินข้าวกลางวันด้วยกัน ช่วงเวลาที่ผ่านมานี้ เขาได้รับรู้เรื่องซุบซิบน้อยใหญ่ทุกซอกทุกมุม ตั้งแต่เรื่องของท่านประธาน ไปจนถึงเรื่องของป่าทำความสะดวก

เขาไม่ปฏิเสธว่าตัวเองมีความสุขกับช่วงเวลาแสนผ่อนคลายเมื่อมีเธออยู่ข้างๆ ยิ่งชอบมองท่าทางเอาแต่พูดไม่หยุดจนลืมหูลืมตัวของเธอ แต่ทว่าหากพูดถึงจิตใจว่าหวานไหวหรือไม่...ยังขาดเชื้อไฟอีกนิดหน่อย

ดังนั้นเรื่องที่เขาชอบบอกต่อหน้าเขาว่าจะตามจีบเขาให้ได้ตอนอายุสี่สิบสี่นั้นจึงมักทำให้เขาหัวเราะเสียงดังขึ้น

เฟิงกวง 25

มาอย่างไม่รู้ตัว บางครั้งพนักงานในบริษัทยังแอบตกใจกับเสียงหัวเราะของเขา พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าใบหน้าแสนเย็นชาของหัวหน้าผู้ที่พวกเขากลัวกันมากนั้น ทำไม่เมื่ออยู่ต่อหน้าเด็กสาวคนนี้ได้แล้วจึงได้เป็นข้อยกเว้นไปได้

เพียงแต่...มองนาฬิกาที่ผนัง บ่ายโมงครึ่งแล้ว เวลาพักเที่ยงก็เลยมาแล้ว สาวน้อยคนนั้นกลับไม่มาวนเวียนรอบๆ ตัวเขา ไม่ชักชวนเขาไปกินข้าวกลางวันเหมือนปกติ แปรนดอนอดไม่ได้ที่จะยอมรับว่าเขาเสียศูนย์ไปเล็กน้อยเหมือนกัน

ตอนบ่ายมีการประชุมรายงานผลการทำงาน ผลงานที่มื่อของพวกเขาได้เป็นที่หนึ่งในเดือนนี้อีกแล้ว พอคิดถึงว่าเคิร์ตจะประจบสอพลอผู้จัดการใหญ่เพื่อแย่งความดีความชอบแล้ว เขาก็ไม่อยากเข้าร่วมการประชุม อยู่ต่อปากต่อคำกับเด็กสาวน่าจะสนุกกว่า

เด็กสาว... เขาเพิ่งพบว่าตัวเองนั้นไม่รู้ว่เธอชื่ออะไร เอาแต่เรียกเธอว่าสาวน้อยบ้าง เด็กน้อยบ้าง วันหลังหากพบเธอ จะต้องถามให้รู้ให้ได้

ไม่อย่างนั้นในคิวรายชื่อว่าที่เจ้าสาวโคเวตาพิเศษของเขาจะก้ก้ที่ให้เธอได้อย่างไร คิดถึงเรื่องล้อเล่นนี้แล้วก็อดยิ้มบางๆ ที่มุมปากไม่ได้

"หัวหน้าครับ" ลูกน้องที่มาตามทำท่าตกใจ ใบหน้า

26 เจ้าสาวซ่อนเงา

แสนเย็นชาของหัวหน้ากำลังยิ้มหรือนี้!

"มีเรื่องอะไร" เขาริบหุบยิ้ม

"ได้...ได้เวลาประชุมแล้วครับ" ที่เห็นตะกั้งนี่ต้องเป็นภาพลวงตาแน่ๆ ต้องใช่แน่ๆ

แบรินดอนไม่ได้สนใจท่าทางตกใจของลูกน้อง ก้มหน้าเก็บของแล้วก้าวเดินไปยังห้องประชุมทันที ลิบนาที่ต่อมากุ๊กคนข้างนั้นประจำที่เรียบร้อย ท่านประธานกล่าวให้เปิดประชุมได้ เมื่อไฟในห้องดับลง เคิร์ตก็เดินเข้ามาที่หน้าโต๊ะและกดเครื่องฉายภาพรายงานผลการดำเนินงาน ไม่นานนักประตูห้องประชุมก็ค่อยๆ แง้มเปิดออก

คนที่เข้ามาก็คือเด็กเลิฟหน้า เธอเดินไปรอบๆ โต๊ะเงียบๆ อย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้รบกวนการประชุมตอนที่แบรินดอนเห็นเธอชัดๆ จากแสงของเครื่องฉายภาพอย่างไม่ทันตั้งตัว เขาเกือบลืมหิ้วอ้อมมือไปดึงเธอเอาไว้

เด็กสาวหายตัวไปทั้งวัน ทำให้เขาต้องท้องกิวรอให้เธอมาอุ่นวย ตอนนี้นักลับล้าโผล่เข้ามาในห้องประชุมหรือนี้รอให้ประชุมเสร็จก่อนเถอะ เขาจะต้องสั่งสอนเธอให้ได้

ราวกับรับรู้ได้ถึงสายตาของเขา อแมนด้าที่รีบร้อนขอเข้ามาเลิฟหน้าให้ได้นั้นก็กะพริบตาให้เขาอย่างซุกซนโดยที่คนข้างๆ ไม่ทันสังเกต เธอทำหน้าที่ทำตาล้อเลียนเขา

เฟิงกง 27

ทั้งยังบึ้งไปชี้คนที่กำลังออกท่าออกทางน้ำลายแตกฟองอยู่หน้าโต๊ะคนนั้น

เคิร์ด? แบรินดอนรู้สึกว่าได้การแล้ว

อแมนด้าเลิรฟ์หน้าเสีจก็ออกไป ทำหน้าที่ต่อมา การรายงานของเคิร์ดก็จบลง

ไฟเปิดสว่างขึ้น ท่านประธานพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ "ดีมาก ผลงานเดือนนี้ยอดเยี่ยมเหมือนเดิม"

"ขอบคุณครับท่านประธาน อาทิตย์ก่อนผมเพิ่งได้รับใบสั่งซื้อแผงวงจรหลักล็อตใหญ่ ผู้จัดการเขาพอใจการทำงานของผมมาก ยังแนะนำเอ็มลีสกรู๊ปของเราให้กับบริษัทซุงซงกรู๊ปของเกาหลี ผมกะว่าเดือนหน้าจะประสานงานหารื้อด้วยตนเอง..."

พอเขาพูดอวดอ้างตัวเองจบ ทุกคนในห้องประชุมยกเว้นท่านประธานต่างก็พากันแสดงสีหน้าอึดอัด ที่เคิร์ดพูดไปนั้นล้วนเป็นผลงานของแบรินดอนต่างหาก เพราะขณะที่ทุกคนต้องเหนื่อยยากติดต่อลูกค้าอยู่ข้างนอกกันนั้นสิ่งที่เคิร์ดทำเป็นเพียงอย่างเดียวก็คือถือโอกาสลากิจไปหากิจ

"ฝ่ายขายเป็นเสาหลักของเอ็มลีสเรา ผลงานโดดเด่นแบบนี้ บริษัทจะไม่เอาเปรียบทุกคนแน่นอน" ใบหน้าท่านประธานฉาบไปด้วยรอยยิ้ม "เพียงแต่ผมได้ยินมาว่า

28 เจ้าสาวซ่อนเงา

ผลงานที่โดดเด่นของฝ่ายชายในครั้งปีมานี้เป็นผลงานที่คุณจี๊รับผิดชอบทั้งนั้นเลยใช่ไหม"

"ฮ่าๆ ใช่ครับ แบรินดอนเป็นทรัพยากรบุคคลที่ยอดเยี่ยมสุดๆ ของฝ่ายเรา ผมมักจะเอางานสำคัญๆ ให้เขารับผิดชอบ คอยช่วยชี้แนะว่าให้ทำอะไร ให้เขาเรียนรู้มากๆ และเขาก็ไม่ทำให้ผมผิดหวังจริงๆ" ความหมายของเคิร์ตก็คือ ไม่ว่าจะยังไงก็เป็นผลงานของตัวเองนั่นเอง!

พนักงานในฝ่ายพอได้ยินคำพูดพวกนี้ก็พร้อมใจกันอยากจะทำให้ออกมา ทำให้ถึงมีเจ้านายหน้าหนายอย่างนั้นๆ เห็นๆ อยู่ว่ากลยุทธ์ของเคิร์ตนั้นผิดพลาด แบรินดอนเป็นคนกอบกู้แบกรับไว้ ลงแรงเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาดไม่อย่างนั้นจะมีผลงานที่โดดเด่นอย่างในวันนี้ได้อย่างไรกัน

ท่านประธานส่งสายตาเหลือบมองไปทางแบรินดอนที่นั่งเงียบ รู้สึกชื่นชมท่าทางหนักแน่นมั่นคงของหัวหน้าทีมคนนี้มาก จากนั้นเขาก็หันหน้ากลับมาถามเคิร์ตด้วยท่าทางเรียบเฉยไม่แสดงอาการใดๆ ว่า "ใบสั่งซื้อสินค้าจากบริษัทปาร์กซิงจวดนี้มีเท่าไร"

"อ่า คือว่า..." เคิร์ตอึ้งๆ ปกติเอาแต่ประจบสอพลอไม่ก็พะเน้าพะนอสาวๆ เห็นรายงานก็ลงนาม ตำแหน่งผู้จัดการนี้เป็นเพราะว่าเขาทำงานที่เอ็มลิกซ์ปมายี่สิบปี และเพราะผลงานของแบรินดอน ทำให้เขาครองตำแหน่งเอาไว้

เฟิงกวง 29

ได้อย่างมั่นคง จะไปสนใจตอนไหนว่ารายงานเขียนว่าอะไรบ้าง

"เครื่องซีพียูสองร้อยเครื่อง พรินเตอร์สามสิบเครื่อง เราเตอร์..." แบรินดอนเอ่ยรายการสิ่งสินค้าของปาร์กซิงออกมาด้วยน้ำเสียงทุ้มกังวานหนักแน่น งานนี้เพิ่งทำเสร็จไปเมื่อครึ่งเดือนก่อน เขายังจำได้แม่นอยู่

"แล้วการสั่งซื้อสินค้าของบริษัทเรียลไทม์ล่ะจะประมูลเมื่อไหร่" ท่านประธานถามต่อ สายตายังคงจับจ้องไปที่เคิร์ต

"บริษัทเรียลไทม์..." เคิร์ตปาดเหงื่อที่หน้าผากออก

"วันที่ลืบท่าเดือนหน้า ลิบโม่งเช้าเปิดประมูลครับ ราคายืนซองของบริษัทเราจะถึงมือท่านประธานในสัปดาห์หน้าครับ" แบรินดอนออกโรงช่วยหัวหน้าพญาเห็บที่เคิร์ตคิดจนน้ำลายจะฟุ้งปากไว้อีกครั้ง

"ผู้จัดการไซ้ ผมว่าคุณก็ยังเข้าใจระบบงานของฝ่ายขายดีกว่าคุณอีกนะ" ใบหน้าท่านประธานยังคงฉาบด้วยรอยยิ้ม เพียงแต่สายตาส่องประกายเย็นเยียบ "ผมได้ยินว่าคุณชอบแหยงผลงานลูกน้อง ไม่เอาใจใส่งานเท่าที่ควร สงสัยเรื่องนี้คงจะไม่ใช่ข่าวลือเสียแล้ว คงต้องสืบสวนให้แน่ชัดซะที"

"คือว่า...ผม..." เคิร์ตกินปูนร้อนท้องอึ้งอย่างไม่รู้

30 เจ้าสาวซ่อนเงา

จะพูดอะไรดี

สายตาเย็นชาของแบรนดอนมองการคิดบัญชีวันนี้ของท่านประธานแล้วอยู่ๆ ก็แวบขึ้นมาว่ารายงานเบื้องต้น? ผู้หญิงคนนั้น...

"ปิดประชุม" ท่านประธานไม่เปิดโอกาสให้เคิร์ตอีกต่อไป เขาตัดสินใจด้วยประโยคเดียวแล้วก็ลุกจากไป

รอนท่านประธานจากไปแล้ว พนักงานฝ่ายขายก็พร้อมแต่กรัง เก็บของบนโต๊ะ ปิดเครื่องฉายภาพ ในตอนนั้นเองเคิร์ตที่ยังคงยืนตะลึงอยู่หน้าโต๊ะประชุม แม้แต่ฉากฉายภาพม้วนขึ้นไปแล้วก็ไม่รู้ตัว ทว่าก่อนที่ทุกคนจะออกไปจากห้องประชุม เขาก็ตบโต๊ะเสียงดังก้อง

"ใคร! ใครเป็นคนรายงาน ใครให้ร้ายฉันต่อท่านประธาน" เขาไม่รู้สึกละแล้วยังหาเรื่องลูกน้องอีก

พนักงานที่ยังไม่ได้ออกจากห้องประชุมล้วนพากันส่ายหน้าปฏิเสธ แม้ว่าในใจก็รู้สึกดีใจที่สุดในที่สุดผู้จัดการก็ได้รับผลกระทบเสียที แต่ตอนนี้เขายังเป็นหัวหน้า ก็ได้แต่อดทนเก็บอาการไว้

"ต้องพวกเธอชักคนในนี้แน่นอน! ไม่งั้นอยู่ดีๆ ท่านประธานจะไล่เบี่ยกับฉันได้อย่างไร ฉันบอกไว้เลยนะขอเพียงฉันยังเป็นหัวหน้าอยู่...พวกเธอทำอะไรกันเนี่ย"

เสียงอีกอักกลั่นไม่อยู่ทยอยดังขึ้นชัดจังหวะการ

เฟิงกวง 31

โวยวายของเคิร์ต ทำทางพนักงานในฝ่ายทุกคนต่างก็อยาก
จะหัวเราะแต่ก็ไม่กล้าหัวเราะออกมา

"มีอะไรน่าหัวเราะหรือไง!" เขาคำรามอีกครั้ง

เสียงคำรามนี้เหมือนกับไปกระทบปุ่มอะไรเข้า
พอเสียงหัวเราะที่กลั้นไม่อยู่หลุดออกมา ทั้งห้องก็เปลี่ยน
เป็นเสียงหัวเราะกึกก้อง แม้แต่แบรndonซึ่งเป็นคนเดียว
ที่ยังรักษาทำที่สงบนิ่งก็ยังคงแสดงสีหน้าแปลกประหลาด

"ผู้จัดการไซ่ อะแฮม" เขาส่งเสียงกระแอมในลำคอ
ก่อนจะเข้าไปด้านหลังเคิร์ต "ผู้จัดการไซ่ วิกผมของคุณถูก
'เกี่ยว' ขึ้นไปแล้ว"

เคิร์ตหันไปมองตามมือที่เขาชี้ก็ตกตะลึงพบว่า
'ทรงผมสุดเท่' ที่ตัวเองภาคภูมิใจนั้นพันเกี่ยวอยู่กับเชือก
ของฉากฉายภาพ เมื่อจบการประชุม ฉากฉายภาพถูกม้วน
เก็บ วิกผมของเขาจึงติดขึ้นไปด้วย

ความลับที่เขาแอบซ่อนไว้หลายปีมีอันต้องเปิดเผย
หมดกัน

เคิร์ตทั้งอายและเสียหน้า รีบดึงวิกผมที่แขวนต้องแต่ง
อยู่ เพียงแต่รูปร่างเตี้ยไม่ได้เรื่อง ไม่ว่าเขาจะกระโดด
อย่างไรก็หยิบไม่ถึง

ภาพนี้ทำให้เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกครั้ง แม้แต่
แบรndonก็ไม่อาจกลั้นยิ้มได้อีกต่อไป ในตอนนั้นเอง

32 เจ้าสาวช่อนเงา

ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าหญิงที่ปลอมตัวมาเสิร์ฟน้ำนั้น แสดงท่าทางซุกซนนัยใบ้ใส่เขาก่อนออกไปเพื่อจะบอกอะไร

"เธอนี้ชนเกินไปแล้วนะ!"

ในห้องเตรียมอาหาร แบนดอนจับตัวการก่อเรื่องไว้ได้ แล้วจึงตกรางวัลให้ความแค้นเคี้ยวของเธอด้วยมะเขงกตั้งเป็ก

"อើย! คุณรังแกฉัน!" แม้ว่าไม่เจ็บ แต่แอม่นด้าก็กุมศีรษะ แสดงท่าทางน่าสงสาร

"ฉันรังแกเธอ? ถ้าเธอไม่ไปรังแกคนอื่นก่อนก็ไม่โดนแบบนี้หรอก" เขาส่ายหน้า "เธอเล่นงานผู้จัดการใช้อย่างนี้ ถ้าเขารู้ขึ้นมา เธอแยแ่นะ รู้ไหม"

"ฉันไม่กลัว" ยังไงพอก็ต้องปกป้องเธอ

"เธอ..." คิดไปคิดมา เธอเป็นแค่นักศึกษาฝึกงาน เปิดเทอมก็ค้งไปจากบริษัทแล้ว จึงไม่ต้องกลัวอะไร "ต่อไปอย่าทำอย่างนี้อีก ถึงผู้จัดการใช้จะผิด แต่เธอเล่นงานเขาต่อหน้าคนอื่นมันก็แรงไป"

"ก็ได้" เธออะ! อุตสาห์ช่วยสะสงแค้นให้ยังไม่รู้จักบุญคุณอีก คนโง่!

"ยังมีอีก" ที่เขาจะเอาโทษไม่เพียงแต่เรื่องนี้ "เรื่องผู้จัดการใช้ เธอเป็นคนรายงานใช้ไหม"

เฟิงกวง 33

"ไม่รู้" ดวงตาสดใสได้กรอบแว่นตาเอาแต่กลอกมอง
เพดานไปมาไม่ยอมมองหน้าเขา

"สายลับจากเบ็องบน?" เขาเตือนให้เธอละลึกถึง
สิ่งที่เธอเคยพูดเอาไว้

"โอ้เอ๊ย! ก็ผู้จัดการไซ้ชอบจับงิบเอาหน้า แย่งผลงาน
คนอื่นหน้าตาเฉย เบ็องบนจับตาดูเขายู่นานแล้ว" เธอก็แค่
แถมให้เห็นชัดขึ้นอีกหน่อยเท่านั้นเอง

"ฉันลืมนี่ว่าเธอเป็นพวกข่าวไว" ไม่งั้นเรื่องซุบซิบที่
เขาได้ยินจะมาจากไหนกัน ไม่ใช่โทรโข่งกระจายเสียง
อย่างเธอหรอกหรือ

"ใช่แล้ว" อยู่ดีๆ เธอก็เขยิบเข้ามาใกล้ ทำทางมี
เลศนัย "ถ้าผู้จัดการไซ้ถูกปลด คุณจะรับตำแหน่งแทน
หรือเปล่า ฉันว่าคุณมีหวังมากเลยนะ"

"เธอจะไปรายงานเบ็องบนอีกหรือ" เขาเบิกตาก้างมอง
เธอ

"ฮึ!" เธอทำเสียงขึ้นจมูกอย่างภาคภูมิใจ ก็เธอมี
ความสามารถในเรื่องนี้จริงๆ อะด้วย

"ยัยโง่!" เห็นท่าทางของเธอแล้ว เขาก็อดยิ้มไม่ได้
"น่าเสียดายนะ ถึงเธอจะรายงานต่อเบ็องบนได้จริง นั่นก็คง
ต้องปฏิเสธ"

"ทำไมล่ะ" เธอจ้องมองตาโตด้วยความแปลกใจ

34 เจ้าสาวช่อนเงา

"คุณมีความสามารถขนาดนี้ เป็นแค่หัวหน้าที่มึนเมาเสียตาย
โอกาสออก ฉันรู้ว่าเบื้องบนก็เห็นความสามารถอันยอดเยี่ยม
ของคุณ ถึงอายุคุณจะยังน้อย แต่ความสามารถพิสูจน์ได้
อยู่แล้ว..."

"ขอบคุณสำหรับคำชม" เขาเลิกคิ้วขึ้น "ไม่ต้องให้เธอ
มาบอก ฉันก็ไม่ยอมหยุดที่ตำแหน่งหัวหน้าที่มึนเมาอยู่แล้ว
ฉันให้เวลาตัวเองฝึกฝนอยู่ในบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างเอ็มลี
นี่สองปี จากนั้นฉันก็จะอาศัยความสามารถสร้างอาณาจักร
ของตัวเอง"

"คุณหมายความว่าอีกไม่นานก็จะลาออกจากบริษัท?"
เธอรีบถาม

เขาเอาแต่มียิ้มไม่ยอมตอบ แต่ท่าทางก็บอกได้
ชัดเจนแล้ว

"คุณอย่าลาออกได้ไหม" "ไม่ว่าเพื่อตัวเอง หรือว่า
เพื่อบริษัทของพ่อ เธอต้องรั้งคนเก่งๆ อย่างเขาเอาไว้"

"..."

"ไม่งั้นฉันให้พ่อ...ไม่สิ ฉันจะรายงานเบื้องบนอีกครั้ง
ตำแหน่งของคุณอาจจะเลื่อนสูงขึ้นเร็วๆ นี้ก็ได้..."

เขายกมือขึ้นหยุดคำพูดเธอเอาไว้ "สว่น้อย ฉัน
ไม่เอากรับใช้ใครไปชั่วชีวิต และฉันก็ไม่เอากรับใช้ใครไป
ชั่วชีวิตด้วย"

เฟิงกวง 35

เท็จ...ท่าทางองอาจหนักแน่นของเขาในหน้าที่นี้ ใบหน้า
ส่องประกายด้วยความมั่นใจในตัวเอง ทำให้หัวใจแมนด้า
ที่ละลายไปกับเขาอยู่แล้วยิ่งเต็มรัวรุนแรงเข้าไปอีก

"ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันคงพูดอะไรไม่ได้แล้ว" แวตตาที่
เธอมองเขาเต็มไปด้วยความเสียใจและชื่นชมบูชา "ฉันเชื่อว่า
ว่าคุณทำได้"

"ขอบคุณ" คำอวยพรจากใจของเธอเขารับเอาไว้แล้ว

"ถ้าต้องการความช่วยเหลือก็มาหาฉันได้นะ ไม่ว่า
ยังไงฉันก็จะยื่นมือช่วยคุณ" เธอรับปากหนักแน่น

"ได้ยินเธอพูดแบบนี้ก็เพียงพอแล้ว" เขาไม่เชื่อว่าเธอ
จะช่วยอะไรเขาได้จริง แต่ความเอาใจใส่ที่ไม่เสแสร้งทำให้
ใจเขาปลันรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา

เธอคิดไปคิดมา แล้วจู่ๆ ก็ล้วงเอาสร้อยคอออกมา
จากอกเสื้อ ก่อนจะปลดมาสวมให้เขา "นี่เป็นสร้อยที่ยาย
ให้ฉันไว้ก่อนที่ท่านจะเสีย ทุกครั้งที่ม่เรื่องทุกข์ใจ ฉันก็จะ
คิดถึงกำลังใจที่ท่านมอบให้ แล้วฉันก็จะกล้าหาญขึ้น ดังนั้น
ฉันเลยเรียกสร้อยนี้ว่า 'สร้อยกล้าหาญ' "

"ของมีค่าแบบนี้ ฉันรับไว้ไม่ได้หรอก" เขาได้ยินว่า
เป็นของที่ยายเธอให้ไว้ ก็ยิ่งอยากจะปลดคืนเธอ

"คุณต้องรับไว้นะ" เธอยืนยัน เพราะว่ามันเพียงแต่
เป็นตัวแทนน้ำใจของเธอ แต่ยังเป็นตัวแทนของ...ความรัก

36 เจ้าสาวซ่อนเงา

"ถ้าคุณออกจากเอ็มลีย์ไป คุณอาจจะไม่ได้พบฉันอีกนาน ฉันเลยอยากมอบความกล้าหาญให้คุณ หากคุณพบกับความทุกข์เมื่อใด สร้อยนี้ก็จะเป็นที่ให้คุณรู้ว่ายังมีคนคอยแอบให้กำลังใจคุณอยู่"

ใจของแบรנדดอนอ่อนยวบ... ดูเหมือนว่าเขาจะถูกเด็กสาวสั้นคลอนหัวใจเอาเสียแล้ว

"ขอบคุณ" เขากอดร่างบางเอาไว้ อยากจะรู้จริงๆ ว่าทำไมร่างบอบบางของเธอถึงได้มีความอบอุ่นมากมายขนาดนี้

อแมนด้าถูกเขาโอบกอดไว้ในอ้อมแขน เธอน่าจะดีใจ แต่พอคิดถึงว่าจะต้องจากกันไม่ช้านี้แล้ว เธอก็รู้สึกอยากจะร้องไห้

"เพื่อความยุติธรรม ฉันอยากได้ของขวัญของคุณอย่างหนึ่งด้วย" เธอชะงักไม่ได้พบเขาไปอีกนาน อย่างน้อยก็ต้องเหลืออะไรให้ระลึกถึงกันบ้าง

เขาคิดไปคิดมาก็ปล่อยมือที่โอบกอดลงก่อนจะถอดนาฬิกาให้เธอ

"ไม่ใช่นาฬิกามีหย่ออะไร แต่เป็นนาฬิกาที่ฉันสวมมาตั้งแต่มัธยมปลาย ชื่อด้วยเงินที่ได้มาจากการทำงานพิเศษครั้งแรก ถือเป็นสิ่งที่ติดตัวฉันมาหลายปี คงพอที่จะเป็นสิ่งแทนฉันได้"

เฟิ่งกวง 37

เธอยิ้มหยันตาหวานฉ่ำ มือเรียวยางสวมนาฬิกาเอาไว้อันหนึ่ง "ฮ่าๆ! ตอนนี้นำพวกเราแลกของหมั้นกันแล้วนะ! วันหน้าคุณต้องรับผิดชอบ แต่งงานกับฉันด้วย!"

"ที่แท้เธอมีเจตนาแอบแฝงแบบนี้เองหรือ" เขาไม่รู้จะยิ้มหรือร้องไห้ดี "วางใจเถอะ ฉันบอกแล้วว่าฉันที่เอาไว้ให้ ถ้าฉันอายุสามสิบแล้วยังไม่มีแฟน ถึงตอนนั้นถ้าเธอสมัครเข้ามาเป็นเบอร์แรกพอดี ฉันก็จะแต่งงานกับเธอเลยเป็นไง"

"คุณจำคำพูดคุณไว้ให้ดีนะ" เธอจ้องมองเขาไม่วางตารู้ดีว่าบริษัทไม่อาจรับรองคนมีความสามารถอย่างเขาเอาไว้ได้ และเธอในตอนนั้นก็รังเขาไว้ไม่อยู่เช่นกัน "คุณต้องจำเอาไว้นะว่าฉันรอความสำเร็จของคุณอยู่"

"วางใจได้เลย ฉันจะต้องประสบความสำเร็จแน่นอน" นี่เป็นคำสัญญาจากผู้ชาย ไม่เพียงแต่กับเธอ แต่สัญญากับตัวเองด้วยเช่นกัน

บทที่ 2

สุดท้ายแล้ว เมื่อแมนด้าอายุครบยี่สิบสี่ปี เธอจะโตเป็นสาวสวยอวบอ้อมหรือเปล่านั้น

บอกได้แต่เพียงว่าพระเจ้าช่างยุติธรรมจริงๆ เธอมีสมองอันปราดเปรื่อง ฝีปากเป็นเลิศ แวดตาหวานซึ่งที่พอถอดแว่นออกก็ดูเปล่งประกายวิบวาว ผสมกลิ่นคลอเคลียโบหน้ารูปไข่ดูสวยงามน่ารัก เสียตายที่แกงจืดมะละกอต้มกระดูกหมูที่เธอกินจนเกือบจะกลายเป็นคนขายส่งอยู่แล้วนั้นไม่ได้ทำให้หน้าอกไข่ดาวกลายเป็นซาลาเปายักษ์ได้มากเท่าไรเลย

แต่ถึงแม้จะบอกไม่ได้เต็มปากว่าเป็นสาวเต็มตัว แต่ก็พูดได้ว่าเป็นสาวน้อยที่งดงามหมดจดได้เต็มปากเต็มคำ
ตอนแรกโกหกเรื่องอายุเอาไว้ ตอนนั้นจึงได้แต่รั้งรอ

เฟิงกวง 39

มาอีกสองปีจนอายุครบสี่สิบสี่ โชคดีที่แบรนดอนในวัยสามสิบสองนั้นยังไม่แต่งงาน แบบนี้เธอก็สามารถลัดคิวพิเศษกับเขาได้แล้วใช่ไหม

ในตอนนั้นแบรนดอนอยู่ทำงานต่อที่เอ็มลีโออีกแค่เดือนเดียว เขาปฏิเสธการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการและลาออกไปเปิดบริษัทซอฟต์แวร์ร่วมกับไชรัสผู้เป็นเพื่อนรัก จากนั้นบริษัทเล็กๆ ของเขาก็กลายเป็นบริษัทขนาดกลาง คิดค้นซอฟต์แวร์ต่างๆ จนได้รับการจับตามองจากทุกวงการ ถึงกับส่งไปขายยังต่างประเทศ เป็นที่ชื่นชมของกลุ่มทุนฟลิกซ์จากอเมริกาเป็นอย่างมาก ทางนั้นจึงทุ่มทุนมหาศาลลงหุ้นด้วย

แปดปีที่ผ่านมา บริษัทเอสบีเทคก็อาศัยความสามารถและไฟในการทำงานจากสองหนุ่ม บวกกับทุนจากทั้งในและต่างประเทศก่อร่างสร้างตัวกลายเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ที่สามารถขายซอฟต์แวร์ไปทั่วโลกได้สำเร็จ แบรนดอนที่มีความสามารถในการบริหารก็นั่งตำแหน่งประธานบริหารไชรัสผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ก็รั้งตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ แต่หน้าที่จริงๆ ก็คือการพัฒนาระบบซอฟต์แวร์ชื่อเสียงของทั้งสองคนเป็นที่ยอมรับว่าเป็นสองเสือแห่งวงการเทคโนโลยีสารสนเทศ

ความรุ่งเรืองก้าวหน้าของบริษัทเอสบีเทคอาจกล่าว

40 เจ้าสาวซ่อนเงา

ได้ว่าอแมนด้าเป็นผู้ที่เข้าใจในเรื่องนี้เป็นที่สุด เนื่องจากตั้งแต่มัธยมปลายก็เริ่มช่วยกิจการเอ็มลีย์กรู๊ปของที่บ้าน เธอมักสนใจข่าวคราวของเขาเป็นพิเศษ เวลาแปดปีในการรอคอย ความหลงรักในตอนวัยสาวค่อยๆ กลายเป็นความรักที่ลึกซึ้งขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น

แต่ว่าทุกครั้งทีเห็นข่าวเกี่ยวกับแบรנדอน เธอก็พบว่าท่าทางของเขาที่เดิมก็เคร่งขรึมอยู่แล้วนับวันก็ยิ่งดูเย็นชา ทำให้เธอนึกเดาอย่างเศร้าๆ ว่าบางทีเขาอาจลี้มเธอไปนานแล้ว ลี้มแล้วว่ามีเด็กผู้หญิงชุกชนใส่แว่นตากอบหน้าเตอะผากความคิดถึงเอาไว้ในสร้อยคอกล้าหาญเส้นนั้น

อา! ระยะเวลาี่ดูเหมือนจะคิดถึงผู้ชายคนนั้นถึงขั้นทุกวันแล้วนะ และเธอก็มาถึง 'วัยที่ได้สัญญากันไว้' แล้ว เธอควรเดินไปหาเขาอย่างเปิดเผยเพื่อให้เขารักษาสัญญาดีใหม่อแมนด้าหยิบนาฬิกาที่เก็บไว้กับตัวออกมา นี่เป็นนาฬิกาที่แบรנדอนได้ให้เธอเอาไว้ก่อนจากกัน เธอดูแลมันอย่างดี เข็มบอกชั่วโมงและนาทียังเดินอย่างแข็งขัน เธอเคยชินกับการลูบคลำมันก่อนจะค่อยๆ เก็บไว้ในลิ้นชักอย่างระมัดระวัง และเธอมักจะทำเช่นนี้เมื่อนึกถึงเขา

อแมนด้าในตอนนี้นำหน้าที่ผู้ช่วยท่านประธานแห่งบริษัทเอ็มลีย์กรู๊ป บังเอิญพ่อของเธอไปประชุมนอกสถานที่ เธอจึงต้องเซ็นอนุมัติเอกสารมาตั้งแต่เช้า จนเลยเวลาอาหาร

เฟิ่งกวง 41

กลางวันแล้ว ประทับตราลายเซ็นจนเมื่อยมือไปหมด
อย่างนั้นก็ขอแอบอุ้กพักผ่อนอยู่ในห้องทำงานประธานสักหน่อย
ละกัน ไม่น่าจะผิดอะไรหรอกมัง

มือเรียวเล็กหยาบรีโมตเปิดโทรทัศน์และกดหา
ช่องข่าวเศรษฐกิจด้วยความเคยชิน แน่นอนว่านอกจากรับ
ข่าวสารแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือยังคงอยู่ได้ด้วยว่ามีข่าวคราว
ของผู้ชายคนนั้นหรือไม่ ในขณะที่สมองกำลังคิดอยู่นั่นเอง
เสียงจากโทรทัศน์ก็ดึงความสนใจของเธอเอาไว้

"...แบริดดอน จี้ ประธานบริหารบริษัทเอสพีเทค
ประสบอุบัติเหตุรถชน วันนี้เวลาสิบสามนาฬิกาห้านาที
แบริดดอน จี้ประสบอุบัติเหตุชนกับรถบรรทุกบนทางด่วน
สาเหตุเนื่องจากคนขับรถบรรทุกเมาสุรา แบริดดอนบาดเจ็บ
สาหัส ถูกส่งไปรักษาตัวยังโรงพยาบาลเซนต์เอ็ดมันด์อย่าง
เร่งด่วน..."

อะไรนะ! ทันทีที่ได้ยินข่าวร้ายอย่างกะทันหัน
อแมนด้าถึงกับตกตะลึง เธอเอื้อมมือที่สั่นเทาไปเร่งเสียง
โทรทัศน์ให้ดังขึ้น ดูรายการข่าวต่อไป

"...โรงพยาบาลเซนต์เอ็ดมันด์ระบุว่าขาทั้งสองข้าง
ของเขาหักเป็นสองท่อน ใบหน้าและแขนขามีบาดแผลฉกรรจ์
ส่วนสมองได้รับความกระทบกระเทือนไม่มากนักเพราะมี
ถุงลมนิรภัยป้องกันไว้ แต่เนื่องจากเสียเลือดไปมาก จึงต้อง

42 เจ้าสาวซ่อนเงา

ให้เลือดเป็นจำนวนมาก ตอนนี้อาการยังไม่ฟื้นซีดอันตรាយ..."

ชายยังไม่ทันจบ สาวน้อยหน้าโทรทัศน์ก็น้ำตาไหลนองเต็มใบหน้า เธอไม่อยากจะเชื่อว่าเมื่อวานยังเห็นเขาประกาศโครงการความร่วมมือทางธุรกิจด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมอยู่เลย วันนี้กลับมาเกิดเรื่องแบบนี้ได้

เขาเคยบอกว่าจะรอเธอ ทำไม่ถึงได้กลับคำล่ะ

"...เนื่องจากบริษัทเอสบีเทควางโครงการเซ็นสัญญา กับบริษัทคริวของต์คอมพิวเตอร์ของอเมริกาในเดือนหน้า อุบัติเหตุทางรถยนต์ของแบรนดอนในครั้งนี้ทำให้หุ้นบริษัท เอสบีเทคตกลงอย่างรุนแรง โครงการเซ็นสัญญาก็อาจจะถูกระงับไว้ชั่วคราว โฆษกบริษัทเอสบีเทคแถลงว่าทุกอย่าง ยังอยู่ในความควบคุมดูแล ขอให้ผู้ลงทุนวางใจ แต่จากแหล่งข่าวรายงานว่าบริษัทคริวของต์คอมพิวเตอร์ยังคงรักษาทำที่ ไม่แน่ว่าอาจจะเปลี่ยนคู่สัญญา คาดว่าครั้งนี้ บริษัทเอสบีเทคอาจต้องประสบกับความสูญเสียยับยั้งลิบล้ำน ดอลลาร์สหรัฐ..."

อแมนด้าหายใจเข้าออกลึกๆ อยู่หลายครั้งกว่า จะค่อยๆ ทำใจให้สงบลงได้ เธอเชื่อในความมุ่งมั่นของเขา ยังมีเรื่องอีกมากมายที่เขายังไม่ได้ลงมือทำ เขาไม่อาจจะทิ้งทุกอย่างไปแบบนี้ ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการความช่วยเหลือ แม้ว่าเธอจะเดานิสัยเขาออกว่าจะไม่ยอมให้เธอ

เฟิ่งกวง 43

เห็นความอ่อนแอของเขาในมุมนี้อย่างเด็ดขาด และก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเธอ แต่เธอไม่ยอมรับต่อไปอีกแล้ว

เขาอายุเลยสามสิบแล้ว ยังไม่มีคนรักที่ไหน ควรถึงเวลาที่จะบอกให้เขาทำตามสัญญาที่ให้ไว้ได้แล้ว

เธอหยิบโทรศัพท์บนโต๊ะข้างโซฟาแล้วกดเบอร์

"ขอโทษนะคะพ่อที่หนูเอาแต่ใจตัวเอง หนูคิดว่าหนูควรจะไปหาเขา"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)